

kabai lóránt

dvojina

a hátam döbrentett rá:
megrontott szemmel néztél eddig mindent.

hogy e belátás kiragad szégyenként magadra zárt szobádból
– végletekig csupaszított tömondat, kósza hold –,
hol korábban új és új mélységekig ráncigált a kétség,
hová beengedtél némi kóbor vágyat, egy éjszakába zártat,
ahonnan régi ismerősként tekintettél
a bennem garázdálkodó feketére.

búra alatt aszalódó, rossz fényű, nyitott mondat voltam,
kósza hold, holmi sötét árnyék, készen álltam egy életre,
egy halálra –
onnan figyeltelek némán, bénán,
odagyűltek mind a sunyi démonok, alattomos kötőszók,
ott szorongtam korszerűtlen dadogva.

jó volt újra megtanulnunk látni.
figyelni; betűzni, majd szótagolni.
egymáshoz gravitál, összefonódik
két horizont, két akarat;
a szavakat már együtt mondjuk ki.

egymásnak naprakész, szép holdjai vagyunk,
egy életre, egy halálra, s ha jó az ég,
megkapó összetett mondat leszünk.